

İnsanlık Gerçeği

Varlık ve Hayatta Önemli Anlamlar Vardır Dedirtir.

(Nihilizme, değersizliğe, depresyona ve asıl karanlık olan cehalete ilaç olacak; çağımızda hurafe olarak anlaşılan dinlerin doğru anlaşılmasına sebep ve altyapı olacak bir yazı.)

Bu son dönemde şiddet ve savaşlar, sahtekârlık ve yalanlar hız kazandı. Ayrıca çok acıdır ki bunlara taraftar insanlar seçimleri kazanıyorlar. Dolayısıyla varlık ve hayatın anlamı bir derece kayboluyor. Bu ise toplumlarda anarşinin kök salmasına sebep oluyor. Ben buna çare olarak bir Kur'an tefsirine başvurdum. Onda deniyordu ki: Hakk, hakikat ve anlamın ilk ve en birinci şahidi insanlıktır. İnsanlık, İsm-i Hakkın somut tecellisidir. Nitekim bir semavi dine ve bir manevi geleneğe sahip olmayan birçok filozof da değersizlikten, dolayısıyla anarşizmden kurtulmak için Hümanizme yani insanî hakikate başvurmuştur. Kitaplarımda bu gerçeği gösterecek çok bölümler var. Hatta İnsan Nedir'in Cevabı isminde bir eserim bile yayınlandı. Bu realite ile beraber, bu insanlık gerçeğini açıklayan benim düşüncelerimi değil de bizzat kutsal metinlerin analizinden iki makaleyi buraya alıyorum. Ki toplumumuzda anomi ve değersizlik çirkinliği yerleşmesin. Bilim ve aydınlanma çağında olan insanlık, İnsan-ı Kamilleri (Tanrı İnsanları) sonuç versin.

Birinci Makale:

Kutsal kitap metinleri, yarısı iman ile ilgili ise diğer yarısı insan gerçeği ile ilgilidir. Fakat 4000 yıldır o evrensel soyut arketipal bilgiler birer biyolojik tarihi şahsiyet olarak okunduğundan, bugün bütün o değerli ve mucize bilgiler hurafe olarak anlaşıyor. Ben yaklaşık bin örnekle ile gösterdim ki: bu bilgiler Tarih değiller. Kutsal Kitapların peygamberler ve arketipler hakkında söyledikleri bilgiler, tarihî bilgiler değillerdir derken; tarihte hiçbir peygamber gelmemiştir; Yahudilik ve Hristiyanlık dinleri sosyolojik kollektif bir süreç içinde ortaya çıkmıştır manasında söyleyemiyorum. Bununla beraber, Hristiyanlık dininde Azizler sistemi var. Her Aziz, bir İsa gibidir. Yahudilikte de Levililer sistemi var. Her peygamber, bir Musa ve Harun gibidir. Nitekim araştırmamıza göre Musa da Âdem, Nuh ve İbrahim gibi arketipal bir şahsiyettir. Tarih değildir. Ve Yahudiliğin gerçek kurucusu, bütün Tevrat'ı yeniden vahiy olarak alıp yazan Ezra Peygamberdir.

Ayrıca, tabip bir kardeşimiz, 2000 sene önceki Roma ve Yahudi kayıtları içinde, İsa'nın ve anasının olağanüstü durumunu bildiren; Yahudilerce dışlanan, Romalılar tarafından idam edilen bir peygamberden söz eden 5-6 bilgi ve belgeye ulaşmıştır. Fakat bu önemli mesele o kardeşimiz tarafından müstakil bir kitap olarak hazırlanacağı için, ben burada o belgeleri göstermiyorum.

Şimdi İnsan Hakikatini Anlatan Metinlerin Tefsirine Geçebiliriz; işte:

Birinci Ayet: “Hiç şüphesiz Allah katında (metafizik âlemde) İsa'nın misali (örneği), Âdemin (dil ve medeniyetin) örneği gibidir. Allah onu topraktan yarattı; sonra ona ol dedi. O da sürekli olarak oluveriyor.” (3/59)

Bu ayeti tam anlamak için, onun sekiz mucizevî kelimelerinin anahtar manalarını bir miktar deşmek gerekir; şöyle ki:

İnne, muhakkak demektir. Bu gibi kıssalarda anlatılanların, tarihî bireysel olaylar değil de bütün kâinatta var olan evrensel gerçekler olduğuna işaret ediyor.

Mesela **İsa** ifadesi der ki, İsa ve benzeri bilgilerin manası ve hakikatleri, her zaman ve her yerde var olan birer **misal** (numune ve) birer kanundurlar. *Allah katında* ifadesi der ki; bu gibi gerçekler, fizik dünyada olan maddî, tarihî bilgiler değildir; evrensel soyut değerlerdir. Bunun bir delili şudur: **Allah** soyut (maddeden mücerret) olduğu için, **Allah'ın katı** metafizik yani soyut âlem manasına gelir.

Ke-meseli Âdem ifadesinde **mesel** kelimesinin tekrar edilmesi, İsa ve Âdem hakikati her ne kadar soyutlukta birbirine benziyorlarsa da mahiyet olarak birbirinden bir miktar farklı olduklarına işarettir. *Âdem*, kadını ile erkeği ile bütün insanlığın dil, kültür, medeniyet bilim ve inanç boyutu demektir. Havva da insanlığın biyolojik ve diğer bedenî özellikleri demektir. Dolayısıyla her kadın, ruhen ve kişilik olarak Âdem'dir ve her erkek, beden ve maddi olarak Havva'dır. Bu hakikatin izahı, *Âdem ve Havva Hakikati* isimli makalemde vardır.

Allah Âdem'i (insanlığın medeni ve kültürel yapısını), önce **topraktan** (ziraat ve şehirleşmeden) yarattı; sonra o yapıya din, dil ve bilimsel değerleri ol emri ile üfledi; o da sürekli olarak gelişip **devam ediyor**. Demek Allah, Âdem'i bu şekilde yarattığı gibi İsa'yı da kendinden bir kelime (mantık, vahiy ve logos) ve bir ruh (düzenleyici ve canlandırıcı) olarak Meryem'e (insanlığa) üfledi; o da her çağa uyacak şekilde gelişiyor. Çünkü Allah'ın emirleri, zamanlar üstüdür.

[Bu topraktan yaratılma hakikatinin diğer bir manası da şudur: Âdem (yani insanoğlu) biyoloji kanunları üzerinden toprak elementlerinden yaratılıyor. İnsan, başta tamamen maddi ve hayvanî bir varlıktır; sonradan akıl, kültür, dil ve kurallar gibi soyut değerlerle Âdem oluyor.

İsa da yani dini temsil eden liderler de, önce Meryem bedeni üzerinden, topraktan yaratılıyorlar; sonra onlara ruh, kalp ve akıl gibi soyut duygular veriliyor; ardından da Allah'ın vahyi ve kelamı olan, evrendeki sonsuz ilahî bilince muhatap oluyorlar. Ve bu muhataplık, her zaman ve her devirde gelişiyor. Yani insanlık ve medeniyet bedeni geliştikçe, o bilinç ve ruh da ona göre gelişiyor. Dolayısıyla medeniyet de din de hiçbir zaman çağdışı olamazlar.

Medeniyet ve din gitse, insanlık da gider; insan vahşi bir canavar olur. Bu değişim ve dönüşüm yasası, Hristiyanlığın en birinci ilkesi iken, Kilise buna ayak uyduramadığı için din tarihten koptu; Avrupa materyalizm canavarını doğurdu.]

Kur'an indiği zaman bu hakikatleri bu kadar detaylı ve açıkça anlatsaydı; hiç kimse kabul edemezdi. Onun için bu evrensel manaları tarihî bir olay gibi anlatır; İsa'yı tanrı olarak görenleri irşat etmekle beraber, ehl-i ilme de bu sekiz kelime ile ve ayetin dizaynı ile ancak 20. yüzyılda anlaşılabilen manaları sunuyor.

Bu yazdıklarımızın bir delili de içlerinde bu Al-i İmran 59. ayetin geçtiği 33. ayetten ta 62. ayete kadar iç içe anlatılan üç kıssanın bütün kelime ve dizaynlarının bu manayı göstermesidir; şöyle ki:¹

33. Ayet: *Allah'ın soyut ve sonsuz varlığı bir hakikattir. Bu ilahî varlık ilk olarak evreni ve diğer varlıkları yaratmış; onların içinden medeni, konuşan ve bilgili insanı (Âdem'i) seçmiş; onların içinden vahye ve imana muhatap olan insanları (Nuh'u) seçmiş; onların içinden de dinî pratikleri uygulayan nesiller (İbrahim zürriyetini) yetiştirmiş; onların içinden de dinî devlet ve saltanatı kuran, din medeniyetini dünyada uygulayan Âl-i İmran'ı (Benî İsrail'i) seçmiştir..*

¹ Bu otuz ayeti tarihi olaylar olarak anlayanlara bir şey demem. Çünkü böyle anlamak, imana zarar vermez. Zaten tarihte âlimlerin çoğu böyle anlamıştır. Fakat bugün insanlığın elde ettiği bütün ilmî disiplinler, bizim bunları tarih olarak anlamamızı engelliyor. Ayrıca Kur'an'ın metni, bu verdiğimiz manaya daha yatkın ve daha destekleyicidir.

Âlemler üzerine onları seçti ifadesindeki âlemler, bir rivayette bütün mahlûkat demektir. Fakat kuvvetli görüşe göre burada, her biri bir âlem olan insanlar kastediliyor. Âdem'i insanlar içinden süzmüş ise demek Âdem ile beraber henüz medenileşmemiş vahşi insanlar da vardı.

[Ayette bu son dönem, Al-i İmran ismiyle geçiyor; bu kelime ise, bayındırlık ehli demektir. Al-i İmran ve Benî İsrail kelimeleri, Yahudilere isim olarak takılmış ise de özel isimler değildirler; medeniyet ve bayındırlık nesli ile dindar ve medeni millet manasına geliyorlar.

Tarihte bu iki manayı ilk uygulayan Yahudi milleti olduğu için, bu iki nitelik kendilerine isim olarak verilmiştir. Bu dediklerimizin birçok delili Tevrat'ta vardır.^{2]}

34. Ayet: *Cansızlardan bitkilere, bitkilerden hayvanlara, hayvanlardan insanlara, insanlardan dindar insanlara, onlardan da üstün insanlara kadar gelen bu gelişme halkaları, birbirinden zincirleme şeklinde olmuştur. Allah işiten ve bilen olduğu için, yarattıklarını nasıl geliştireceğini biliyor; onların yükselme isteklerini işitiyor ve kabul ediyor.* [İnsanlık, zaman içinde dindar medeni seviyeye gelmiş idi; bayındırlık ve nimet içinde yaşıyordu. Fakat yine de bazı şeyler eksik idi; insanlar bir Mesih bekliyordu. Onun için çocuklarını dinî kurumlara verip, belki Mesih olur, diye bekliyorlardı.]

²Kur'an'ın, insanlık gelişimini, dört kelime ve cümle ile ifade etmesi bir mucize olduğu gibi; seçtiği kelimeler de başlı başına bir bilgi mucizesidirler. Şöyle ki:

İnnellahestafa: Muhakkak Allah, dört nesli süzmüştür. Bu ayette kesinlik manası, evrimsel süzülmenin (bilimsel tabir ile seleksiyonun) evrensel bir hakikat olduğunu bildiriyor. Bunun soyut ve sonsuz varlık demek olan Allah ismine isnat edilmesi ise, bu süzülmenin motor gücünün soyut değerler olduğunu bildiriyor. Yani bazı insanlar, bin bir musibet ve sevk-i İlahî ile soyut değerleri öğrenmiş, vahşetten çıkıp medeni insan (Âdem) olmuşlardır. Bunlar içinden de bazıları, iman gibi soyutluk ve sonsuzluk içeren değerlerle doğru insan (sadık Nuh) olmuşlardır. Bu iki dönemde, belirgin şahıslar yerine genel kollektif yapı söz konusu olduğu için, bu iki dönem, Âdem ve Nuh kelimeleri gibi arketipal isimler ile ifade edilmiştir..

Dinî pratiklerin uygulandığı dönem demek olan İbrahim döneminde ve dinî hukukun devletleştiği dönem olan Musa döneminde belirgin kişilikler ortaya çıktığı için, bu iki dönem için İbrahim'in âli (zürriyeti) ve İmran'ın âli gibi ortak kavramlar (grup isimleri) kullanılmıştır. İmran, Musa'nın babasıdır. Ki din ve şeriat özellikle dinî kurallara göre gelişen ticaret, Musa dönemi ile başlamıştır. İşte kaç bin sene geçmesine rağmen hala insanlık Âli İmran medeniyetini yaşıyor.

Musa'nın, velayet ve maneviyatı temsil eden Harun isminde bir kardeşi var. Bir de Meryem isminde bir kız kardeşi var. Kur'an'da, İsa'yı doğuran Meryem'in de babasının ismi İmran olarak geçiyor. Müsteşrikler bu noktaları tarih olarak kabul ettikleri için, Muhammed tarihi bilmiyor, diyorlar. Hâlbuki bunlar tarih değiller, evrensel kavramlardır. Mesela Kilise geleneğine göre Meryem'in anasının ismi Hanna'dır. Bu, şefkatli yapı demektir. Ve Meryem'in babasının ismi Obahim'dir. Bu ise herkesin babası demektir. Daha önce, Musa, Harun ve Meryem'in kardeşliği meselesinde şöyle bir açılım görüp yazmıştım. Aynen buraya alıyorum:

Soğuk memleketlerdeki insanlar, mecburen bir medeniyet kurmuşlardır. Medeniyet ise sosyolojik etkileşimleri netice vermiştir. Bu ise başta alfabeler olmak üzere birçok kavramın ve soyut algının ortaya çıkmasına sebep olmuştur. İnsanlık, vahye ve dine muhatap olabilecek bir seviyeye çıkmıştır. Din ve peygamberler, özellikle maddî kalkınmada ve ruhanî gelişmede insanlığı zirveye çıkarmışlardır... Siyah insanlarda ise, ilk devirlerde medeniyet, dil ve soyut algı tam olmadığından, din (Musa) onlarda verimli olamamıştır. Çok ilginçtir ki: Musa siyahî bir kadın ile evlendiğinde kendisi bu durumdan şikâyetçi değildir. Musa'nın kardeşleri olan ve arketip olarak maneviyatı temsil eden Harun ve medeniyeti temsil eden Meryem, Musa'nın bu evliliğine itiraz ediyorlar. Rab (insanlığı geliştiren Allah) sadece Musa ile konuşmadı. Bizim ile de konuştu, diyorlar.

Tevrat'ın bu kısa ve mucizevî izahlarından anlaşılıyor ki; şeriat ve hukuk (Musa) bir peygamberlik ve misyon (zarif görev) olduğu gibi medeniyet de, ruhanilik (tarikât) de tıp da güvenlik de birer misyon ve peygamberliktirler. Tevrat'ta kısaca değinilen bu hakikat, Kur'an'dan ve İncil'den de açıkça anlaşılıyor. Bu konuda bir kitabım ve beş-altı makalem var. Demek insanlık, eğer peygamberleri bireysel, tarihî bir olgu olarak değil de bir misyon olarak kabul ederse; dindarlar, medeniyet, tıp ve fen bilimleri gibi diğer misyonları bir peygamberlik olarak görürse; laik kesim, bu misyonların en büyüğü olan Musa'yı (dini ve kutsal hukuku) kabul edip dindarlaşırsa işte o zaman, yeryüzünde yüzde yüz rububiyet; yani her yönden gelişmişlik gerçekleşmiş olur.

35. Ayet: *İmran'ın hanımı (medeni insanın kapasitesi), ya Rabbi, ben içimdekini özgür bir kişi olarak sana adadım, sen onu kabul et, diye dua etti. Çünkü sen işiten ve bilensin, dedi.*

[Ayette geçen muharraren kelimesi, özgür olarak demektir. Çünkü ibadete adanan insanlar hayatın birçok sıkıntısından azat oldukları için özgür olurlar.]

36. Ayet: *O kadın içindekini doğurunca, ya Rabbi ben bunu dışıl olarak doğurdum, dedi. Allah ise onun ne doğurduğunu daha iyi bildiği gibi; mesajı ve vahyi almakta eril gücün dışıl güç gibi elverişli olmadığını da biliyor.*

İmran'ın hanımı, ya Rabbi, ben buna Meryem ismini verdim; şeytana karşı onu ve onun zürriyetini (ortaya koyacağı ürünleri) korumak için sana sığınıyorum, dedi."

[Meryem, burada, vahiy almak için elverişli olan (dışıl) feminen insanlık demektir. Şeytan, insana ve insanlığa birçok zarar verdiği gibi; insanlığın Allah'tan alıp doğurduğu (geliştirdiği) dine de zarar vermek istemiştir. Ve bazen muvaffak da olmuştur. Bunun açıklaması, Matta İncili, 4. Babın izahında var.]

37. Ayet: *Meryem'i (vahye muhatap olmakta feminen olan insanlığı) yaratan ve geliştiren Rab, onu güzel bir şekilde kabul etti, onu güzel bir şekilde geliştirdi. Ona bakmak için Zekeriya'yı (İslam'ı) sorumlu tuttu. Zekeriya onun için mihraza (savaşa) her girdiğinde, onun yanında rızık buluyordu. Ey Meryem bu rızık nereden sana geliyor, diye sorunca, Meryem, bu Rabbimin katından (gayb âleminde) geliyor. Allah istediğine hesapsız rızık verendir, diyordu.*

[Bu ayeti doğru ve evrensel manası ile anlamak için, tarihin yapısıyla ilgili şu üç noktayı bilmek gerekir; şöyle ki:]

a) İnsanlık, vahşetten medeniyete, oradan dindarlığa, oradan dinî devlet ve medeniyete gelince, ifrat ve tefrit: yani aşırılık ve geri kalış yani bozulmanın önemli iki sebebi olan bu iki uç durum ile karşılaşılıyordu. Bozulma ve negatiflik, başka bir tabir ile şeytan, bu iki uç durumla daima insanlığa zarar verir. Mesela bazıları aşırı maddeci, bazıları aşırı ruhçu oluyorlardı. Bunun sonucu olarak, negatif ve verimsiz bir laiklik ortaya çıkıyordu. Bir kesim, kendilerini tamamen dine ve manastıra adıyor, bazıları ise maddeci ve dinsiz oluyordu.

b) Bunun çaresi (yani dinin korunmasının yolu ve sorumlu kefil), iki zıt tarafı barıştırmak demek olan İslam'dır. İslam, o gün itibarı ile ruhçu olan Batı (Roma) ve maddeci olan Doğu (İran) ortasından çıktı. İki anlayışı dengelediği için hayatta tutunabildi.

Fakat Müslümanlar fakirdiler. Cihat ve savaş sayesinde Doğu ve Batının ellerindeki rızıklar ile karşılaşınca şaşırıyorlardı. Büyük bir ihtimal ile rızıkların belli organizasyonlar sayesinde temin edilmesi, Allah katı ile ifade edilmiştir. Çünkü Allah kelimesi, bazen sistem ve sistemin oluşturduğu soyut yapı manasına gelir.

c) Müslümanlar bu durumu görünce, kendilerinde bir şeylerin (medenî ve dinî kurumların) eksik olduğunu gördüler.

38. Ayet: *Bunun üzerine Zekeriya (çağımız için İslam), kendisini terbiye eden Rabbine şöyle dua etti; Ey Rabbim, kendi katından bana verimli, iyi bir nesil ver. Hiç şüphesiz, sen duaları işiten ve kabul edensin.*

39. Ayet: *Bunun üzerine, o mihrapta (savaşa) görevini yerine getirirken, melekler ona şöyle seslendi: Allah sana Yahya isminde bir nesil vermeyi müjdeliyor. Bu Yahya, Allah'tan bir kelime olan İsa'yı tasdik edecek; o seyyid (yönetimi hakkı ile yerine getiren), bekâr (zahit) ve dini tam uygulayan bir nebi olacak.*

[Buradaki Zekeriya ve Yahya kıssasını tam anlamak için, Asıl Varlık ve İlk Yaratılan isimli yazıma bakabilirsiniz.]

40. Ayet: *Zekeriya, ya Rabbi, nasıl evladım olabilir? Ben çok yaşıyım, hanımım da kısırdır, dedi. Allah, böyle olacak; Allah istediği her şeyi yapabilendir, dedi.*

41. Ayet: *Zekeriya, ey Rabbim bana bir alamet tayin et, dedi. Allah, bu iş için alamet, senin işaret dışında insanlarla konuşmamandır. Rabbini açıkça zikret; geceleyin ve sabahleyin (her değişimde) Rabbini tesbih et.*

[Evet, İslam âleminin alt yapısı kısır idi. Ve İslamiyet yaşandığından, son üç yüz yılda hiçbir şey üretmedi. Fakat ihtiyaçların dili ile ve İslam'ın zikre (dinin özüne) çok önem vermesi ile özellikle her değişimde (her musibet ve sıkıntılarda) Allah'ı çok tesbih etmek ile Allah, her çağda İslam'a ve dine bir Yahya (yenileyici) vermiştir. Bu son dönemde din uğruna maddi savaşlar yok. Ayrıca dinin doğru anlaşılması gibi müspet değerler var. Evet, tesbih yani her şeyi yerli yerinde görebilmek; özellikle musibetler ve şer problemini çözebilmek, İslam'ın ve dinin en önemli silahı ve yetkinliğidir.

Mesela, dinin birçok kavramından biri olan namaz ve tesbih, sadece camiye gitmek ve malum tesbihi çekmek, diye anlaşılıyor. Hâlbuki Kur'an'dan net olarak anlaşıldığı gibi namaz, bütün dinî ve sosyal görevler demektir. Tesbih de Allah'ı ve onun sistemini her türlü kirlilikten ve yanlıştan temiz ve pak bilmektir; insanları nihilizm ve absürtlük çamurundan çıkarmaktır.]

42. Ayet: *Melekler zaman üstünden (başka bir boyuttan) dediler ki: Ey Meryem, muhakkak Allah seni seçti, seni temiz tuttu ve seni âlemin bütün kadınlarının üzerinde üstün kıldı.*

Bu 42. ayetin ilk cümlesinin 19 harf olması; ayetin bütün harflerinin, Resm-i Osmaniye göre ve şeddeler ile beraber 57 (19×3) olması ve 43. ayetin harflerinin 38 (19×2) olması, bunların vahiy ile ilgili olduğuna işarettir; bütün ayetleri ile Hz. Muhammed'e gelen vahyin mahiyetini anlatan 19. sure olan Meryem suresine bir yönlendirmedir.. Hz. Muhammed'in 42. yaşındaki durumuna baktırır. Ayrıca meleklerin bu sözü kişisel bir müjde değildir. Bütün insanlığı ilgilendiren bir görevi tebliğdir. Meryem olmak, vahiy almada kolay kabullenmeye ve edilgenliğe işarettir.

Evet, vahiy, edilgenliği gerektirdiği gibi; maddi-manevi bir temizlik ve üstün bir değer olması, onun temel bir özelliğidir. Üçüncü bir özelliği, orta yolu uygulamasıdır ki bir sonra gelen 43. ayette bu temel üçüncü özellik şöyle anlatılmıştır:

43. Ayet: *Ey Meryem, kıyamda dikilip (maddi ve manevi) dua et ki, senin Rabbin seni bu görevde başarılı kılsın; ayrıca secde et (sonsuz soyut manada fani ol) fakat bu iki tarafın ortası ve dengesi olan rükû edenlerle beraber ol. (Ki bunun adı İslam'dır.)*

44. Ayet: *Bütün bunlar, yani ey Muhammed, senin vahiy almada Meryem olarak görünmen ve onun çektiklerini çekmen, metafizik (gaybî) arketip kavramlardır. Biz bunları sana vahiy ediyoruz. (Bunlar tarih değildir.) Çünkü hangisi Meryem'e bakacak diye kalemlerini ortaya atarken sen onların yanında değildin ve onların bu konudaki tartışmalarında da sen onların yanında değildin.*

Son iki cümle, İsa'yı canlı bir vahiy olarak alan tarihî Meryem'in kimler tarafından korunacağı meselesine bir vurgu olabileceği gibi; gelecek bütün zamanlardaki insanlığın en önemli bir meselesine de vurgu olabilir. Birinci ihtimale göre ayetin manası şöyle olur:

Ey Muhammed, eğer bu bilgiler gaybî literatür değil de tarihî şeyler olsaydı, senin onların yanında olman gerekir idi; çünkü vahiy gaybın dilidir; âlem-i şehadette var olan tarihî bilgiler değildir.

İkinci ihtimale göre ise mana şöyle olur: *Tarih boyunca hangi güçlerin insanlığa sahip olup onu yöneteceği meselesinde daima kalemler yazıp çizmiştir; bütün güçlerini ortaya koymuştur. Ayrıca bütün ordular bu konuda var güçleri ile savaşmıştır.*

Fakat İslam dini denge ve adaleti esas aldığı için, çoğunluk olarak Meryem'e (vahiy alan insanlığa) o sahip çıkmıştır. Lâfzen tekil, manen çoğul olan ve kadınlar manasına gelen *nisa* kelimesi 111 eder. Bu ise, insanlığın beşeri boyutunun simgesidir.³

45. Ayet: *Yine zaman üstünden (gayb âleminde) melekler, ey Meryem, Allah kendisinden bir kelimeyi (logosu, varlığın aklını) sana vereceğini müjdeliyor. O kelimenin belirgin özelliği (yani somutlaşma belirtisi), ismi Mesih (geçmiş şeyleri yenilikler ile değiştiren ve dini devleti kuran), İsa (ruhani ve manevi saltanatı da olan), Meryem oğlu (insanoğlunun şekli ve literatürü üzere doğan) dünyada da ahirette de hiçbir kirli şeye bulaşmayan ve Allah'a (sonsuz soyut varlığa) çok yakın (adeta onun gibi zamanlar üstü olan) hakikattir.*

Burada kıssadan hisse: Allah'ın kelamı ve ilmi olan, Muhammed'in kalbinde doğan, feminen olan ve İslam âleminde gelişen Kur'an'dır. Evet, Kur'an, vahyin bütün özelliklerini bi-hakkın taşıyor. Demek Mehdi ve Mesih bekleyenler, önce Kur'an'ı ve İncil'i anlamaları ve uygulamaları gerekir.

İsa, dünyada da ahirette de vecih olacak ifadesindeki *vecih*, akyüzlü (alnı açık), hiçbir lekesi olmayan demektir. Evet, saf din, saf ruh ve saf ilim lekесizdir. Ahzap 69'da Musa için ise, o, ahirette vecihtir, denilmiş. Çünkü Musa, hukuk ve şariat demektir. Bunun ise dünyada bazı yan tesirleri olur. Onun için, o, sadece ahirette vecihtir, denilmiştir.

46. Ayet: *"Mesih İsa beşikte iken ve olgunlaşmış iken, insanlarla konuşarak (onlara) mesaj verecektir. Ve kendisi vahiy olduğu halde, Allah'ın bütün yasalarını uygulayan salih normal bir insan gibi yaşayacak."* Bu 46. ayet, canlı bir vahiy olan Hz. İsa'nın da normal 46 kromozumlu insanlar gibi olduğuna işaret ettiği gibi; 33 harfi ile de Hz. İsa'nın beşer olarak 33 sene yaşadığına bakar. Bu ayet, din namına ortaya çıkanın mesajının her zaman standart, doğru ve gerçekçi olması gerekir, diye işaret ediyor. Demek yalana ve çıkarıcılığa dayanan bugünkü siyaset ile Mesihlik ve Mehdilik birbiriyle barışmaz.

³*İnsanlık Şifresi*

Sami milletlerin dillerinde hala geçerli olan, harf ve kelimelerdeki sayısal değerler içindeki sonsuz bilinçten çok küçük bir numune:

a) İnsanlar manasına gelen *nas* kelimesi 111 eder; üç kişi bir araya gelirse insan topluluğu gerçekleşir, diye söyler. Kur'an'da iki surenin ayetlerinin sayısı 111'dir. Biri İsrâ ve Miraç (yürüyüş ve yükseliş) suresi olan 17. sure; diğeri Yusuf ve kardeşlerinin serüveniyle bütün insanlığın gelişmesini anlatan 12. sure.

b) Sonsuz özgürlük isteğinden dolayı insanlığın tabiatında ayrışma, farklılık yani ihtilaf var. İşte *ihtilaf* kelimesi 1111 eder.

c) İnsanların en belirgin bir özellikleri de gaflettir. Özellikle kalabalık toplumlarda. İşte *gafil* kelimesi 1111 eder. Evet, Avrupa 1111'e kadar gafil idi. Asya ise bu tarihten sonra gaflete girdi.

d) İnsanlığın zahiren olumsuz olan bu iki özelliğiyle beraber onu yeryüzünde Allah'ın vekili kılan şanlı bir görevi de var: Allah yerine dünyayı yönetmek yani Hilafet. Bu da 1111 eder. Ve yeryüzü hilafetinin, ancak büyük cemaatler tarafından yerine getirilebileceğine işareten burada yine büyük sayı ortaya çıkmıştır.

e) Bu zirve noktaya gelmesi ise, ancak iletişim, dayanışma, tanışma ve kaynaşma ile olur. Yani insanlık, Yunus vasfını tam kullanmasıyla bu skoru hak eder. Yunus kelimesi 126 eder. İşte yine bakın; bağlantı, iletişim ve ulaşım manasına gelen *wasl* kelimesi, 126 eder.

f) Gelişmiş, zirveye çıkmış insan ırkı manasına gelen *Sami* kelimesi de 111 eder. Hatta Sami milletlerin bu özelliğinden dolayı sosyolog J.J. Rousseau, Samiler evrimini tamamladı; şimdi sıra Avrupa'dadır, diye söylemiştir. Fakat başta Türkler olmak üzere Asya milletlerini unutmamıştır. Üstat Bediüzzaman insanlığın bu sırrını *Üç elif bir araya gelirse 111 eder*, formülüyle özetlemiştir. Evet, Âli (çok yüce) kelimesi de 111 eder.

g) Kur'an'ın 111. suresi zahiren tarihi bir olaydan söz ediyor gibi görünse de aslında insanlığın kültürel, dinî, sanayi ve sosyal kilitlenmelerinden bahsediyor. İnsanlığın bu yüce yükseliş yolculuğundaki olumsuz durumları dile getiriyor. Zarif bir tevafuktur ki; bu 111. surede insanlığın bu kilitlenmelerdeki durumunun ismi olarak ifade edilen *Ebu Leheb* kelimesinin sayısal değeri 46 eder. Bu da insanın kromozom sayısıdır.

47. Ayet: *Meryem dedi ki: Bana insan eli hiç değmemiş iken (hiç kimseden ders almamış iken) benim nasıl evladım (ürünüm) olur? Allah (veya melek): Bu iş olacak; Allah, istediği şeyi yaratandır. O, bir şeyin olmasına hükmettiğinde sadece ol, der; o şey de kâinatın bir varlığı olarak olur. (Ve sürekli gelişir.)*

Bu gibi ayetlerdeki İlahî emir, Allah'ın Arapça, Süryanice veya İbranice ol demesi şeklinde değildir. Allah bir şeyin olmasını istediğinde, yazılımla kurulan sonsuz sistemini o şeyin olması için yönlendirir; adeta bir düğmeye basar gibi o şey varlık ekranına gelir.

48. Ayet: *Allah, insanlığın kalbinden doğan bu ürüne (İsa'ya) kitap ve hikmeti yani Tevrat'ı ve İncil'i öğretir.*

Kitap; yazılı, düzenli hukuk ve bilim kuralları demektir. Hikmet de o hukuk ve kurallarının ruhunu ve özünü bilip yerli yerinde uygulamak demektir. Demek vahyin bir yönü, insanî olmasıdır. İkinci yönü, İlahî olmasıdır. Yani sonsuzluk içermesidir. Üçüncü yönü, düzenli ve bilimsel olmasıdır; dördüncü yönü, anlayış ve ruhanî boyut içermesidir.

Bu kısa ayet iki cümledir. İkinci cümle birincisinin tefsiridir. Böyle basit ve sade bir dil yöntemi kullanılmadığı için galiba yüze yakın farklı yorumlar yapılmış ve maalesef ayetin asıl manası ve mesajı buharlaşmıştır. (Buna benzer sıkıntıları görmek için Mustafa Öztürk Hoca'nın Kıssaların Dili isimli kitabına bakabilirsiniz.)

Bu kitabı örnek olarak gösteriyorum. Çünkü bu konu en güzel bir çalışmadır. Ve bu güzelliğine rağmen dindarların (Hıristiyan'ı da Müslüman'ı da) bu gibi kıssaların yorumunda ne kadar çaresiz kaldıklarının bir numunesidir.

49. Ayet: *Ayrıca Benî İsrail'e (dindar ve medeni bir millete) hitap edebilmesidir.⁴ Şöyle ki: Ben sizi geliştiren Rabbinizden bir mucize ile geldim: Çamurdan bir kuş şeklini yaparım, içine üflerim; o kuş Allah'ın izni ile kuş olur. Her türlü hastalığı iyileştiririm; Allah'ın izni ile ölüleri diriltirim. Evlerinizde ne stok ettiğinizi ve ne yediğinizi size haber veririm. Bunlarda varoluşun hakikat olduğuna bir delil vardır. Eğer inanıyorsanız yani absürtçü ve nihilist değilseniz, bunu görürsünüz.*

[Bu ayette Mesih ve Mehdi çağının dört özelliğine işaret ediliyor: 1) Medeniyet ve felsefe. 2) Havacılık. 3) Tıp. 4) Gıda Sanayisi.]

50. Ayet: *Ve ben herkesin çağ dışı ve hurafe dediği Tevrat'ın (tam anlamak ve anlatmakla) doğru olduğunu, evrensel yasalar olduğunu gösteriyorum. (Yani onu ilmen ve manen ispat ediyorum.) Dinî açıdan haram olan bazı şeyleri kaldırıyorum. Rabbinizin yaratma ve geliştirme mucizesini size gösteriyorum. Artık Allah'ın (değerlerini) çiğnemekten kendinizi koruyun ve bu konuda bana (kişisel hayatımı esas alarak) uyun.*

51. Ayet: *Allah benim de sizin de Rabbinizdir: O sonsuz değerlere göre yaşamak gerekir ki ebediyete eresiniz. (Yalnız aramızda bir fark var: Allah beni mucizevî olarak yarattı; sizi ise yasalar üzerinden yarattı. Orta yol (sizi hedefe götürecek yol), bu ikisinin ortasıdır. İbadet, bu iki hakikati birleştirmektir.*

52. Ayet: *İsa Benî İsrail'e bu sözleri söyleyince; onların kalplerinden, hakikatin inkârı demek olan küfrü hissedince, Allah'a doğru (ebediyete doğru) kim bana yardımcı olacak, diye sordu. Havariler, biz Allah'ın yardımcısıyız; ona iman ettik; sen şahit ol; biz Müslümanız, dediler.*

Evet, Tarihen bilindiği gibi Hz. Muhammed de 52. yaşında Mekkelilerden şiddetli bir inkâr ile ve Medine Yahudilerinden münafıklık ile karşılaşınca, başta Medineliler olmak üzere, Ensar (Allah'ın davasının yardımcıları) ona sahip çıktılar. Ayet ehasse, ensar ve ilallah kelimeleri ile ve numarası ile buna işaret ediyor.

⁴ Bu ayete mananın lazımı olarak meal verdik. Okuyucular şaşırmasın.

53. Ayet: *Ey Rabbimiz, senin gayb âleminde indirdiğin bu vahye inandık; senin elçine uyduk, sen bizi şahitlerden yaz.*

54. Ayet: *O Benî İsrail (medeni millet) tuzak kurdular; Allah da onların tuzağına karşı tuzak kurdu. Allah sonsuz ilme sahip olduğu için en iyi karşı tuzağı o kurar.*

55. Ayet: *Bunun üzerine Allah, ya İsa ben seni vefat ettireceğim ve seni kendi katıma (metafizik âleme) yükselteceğim. Seni o kâfirlerden temiz tutacağım. (Seni toplumun dışına çıkaracağım.) Fakat sana uyanlar, kıyamete kadar, o kâfirlerin üstünde galip olacaklar. Kıyametten sonra hepiniz bana (gayb âlemine) döneceksiniz. Ben sizin ihtilaf ettiğiniz konuların doğrusunu bildireceğim; sizi ona göre yargılayacağım.*

Bu 55. ayetten şu beş mesele açıkça anlaşılıyor:

1) Allah sonsuz güç ve imkânlarla sahip olduğu halde, imtihan ve gelişme (rubûbiyet) için din ile dinsizliği birbiri ile çatıştırır.

2) İsa (saf ruh, saf hakikat, saf bilgi olduğundan), imtihanın kurulması için bazen ortaya çıkar; fakat imtihan dengeleri bozulmasın, diye Allah onu gayb âlemine aldırır.

3) Bazı Müslümanlar inkâr etse de İsa'nın asılması ve ölmesi ayetten açıkça anlaşılıyor. (Mehdi ve Mesih isimli eserime bakabilirsiniz.)

4) Allah, dinin su-i istimal edilmesine razı olmaz. Fakat küfrün egemenliğine geçici bir süre rıza gösterir. Dinin su-i istimal edilmesi zulümdür. Zulüm dengesizlik olduğu için fitnat, onu sistem dışına iter. Fakat küfür, iman ile beraber dengede olduğu için imtihan devam ettikçe Allah ona yol verir.

5) Bu denge ile beraber, gerçekten İsa'ya ve dine iman edenler, tarih boyunca üstün olmuşlardır. Demek imtihan dengesini bozacak şekilde Mehdi ve Mesih bekleyenler, yanılıyorlar. Evet, dünya hayatı imtihan ve gelişmek içindir. Sonuçları ise şu gelen 56. ve 57. ayetlerdir.

56. Ayet: *Bu imtihanı kaybeden kâfirlere dünyada da ahirette de şiddetli bir azap vereceğim. Ve asla bir kurtarıcı ve yardımcı bulamayacaklardır.*

57. Ayet: *İman edip yararlı işler yapanlara ise ücretlerini tam olarak verecektir. Fakat Allah zalimleri sevmez.*

Son cümle der ki: Dindarların içinde zalimler (dengesizler) olabilir. İmanlı da olsalar dengesizlikten dolayı bunlar başarılı olamazlar.

58. Ayet: *Bütün bunlar birer belge ve bilgidir; yerli yerinde bir mesajdır. Biz bunları senin modelin üzerinden uyguluyoruz.*

59. Ayet: *Bu bilgi ve belgelerden biri de İsa'nın (din ve vahyin), Âdem (dil, bilimler ve medeniyet) gibi evrensel ve soyut bir hakikat olmasıdır.*

60. Ayet: *Hak ve doğru bilgi, seni geliştirmek için insanlara gönderen Rabbindendir. Sakın şüphe edenlerden olma.*

61. Ayet: *İşte sana gelen bu bilgilerden sonra kim seninle tartışır da ki: Gelin; lanetleşelim; Allah'ın laneti yalancıların üzerine olsun, diye çocuk-çocuğumuz da dâhil kendimize beddua edelim.*

62. Ayet: *İsa'nın, Âdem'in ve diğer ilmî hakikatlerin doğru izahlarını sana uygulamamız ve göstermemiz bir gerçektir. Allah'tan başka ilah yoktur. Allah, azizdir; sonsuz imkânlarla sahiptir; fakat aynı zamanda hakîmdir; belli hikmetler için sınırlı olarak tecelli eder.*

Demek bu gibi ontolojik ve dinî kuralları bilmedikleri için Allah'ı sınırlı ve kayıtlı bilenler Mehdi ve Mesih veya yardımcılar olamazlar.

Önemli bir şifre: İncil kelimesi çok çok yeni nesil demektir. Sayısal değeri 94'tür. Bu neslin nihai hedefi aziz olmaktır. Nitekim Aziz kelimesi de 94 ediyor. Bunlar, dini, ahlakı ve ruhu en üst seviyede yaşadıkları için en iyi anlatım oluyorlar. Evet, gerçek açıklama ve anlatım demek olan El-Beyan kelimesi de 94 ediyor. Çok ilginçtir; İnciller, 27 bölüm olarak Miladi 94'te Kartaca şehrinde kabul edilmiştir.

İsa kelimesi ise 150 ediyor. Allah'ın öz varlığının ifadesi olan Âlim ismi de 150 ediyor. Evet, İsa, Allah'tan bir söz ve ondan bir ruhtur. (4/171) (19*7). Bu ayette geçen Kelimetün Minallah ifadesi 646 ediyor. (19*34). Demek Hz. İsa'nın azizlerden farkı, onun gerçek ilim yani kâinatın akıllı ve logosu olan vahiy oluşudur. Vahiy girdiği yere hayat verir. Onun için İsa, birçok ölüyü diriltebildi. İslamiyet'te bu özellik, Kur'an'a ve İsa gibi yaşayan evliyalara verilmiştir.

İkinci Makale:

İnsan Sapmasının Serüveni

LEHEB SURESİ TEFSİRİ (111. Sure; 5 Ayettir)

1- Ebu Leheb'in iki eli kurudu. Ve kendisi de kurudu.

2- Ne malı ne sanatı onu kurtaramadı.

3- O, alevli bir ateşe dayatılacaktır.

4- Hanımı da öyle olacak... Odun taşıyıcısı olarak...

5- Boynunda demirden bir halat var olarak.

Bu kısa sure beş ayetiyle insanlığın maddî medeniyetinin maddî, kültürel gelişmesinin beş devresine işaret ettiği gibi; bu dönemlerin sonunu mucizevî bir şekilde gösteriyor. Fakat biri işârî, diğeri açık bu iki mucizeyi görmemiz için 17 nükteyi mütalaa etmemiz gerekir; işte:

1) Bu surenin Kur'an'daki sıra numarası 111'dir; insanlık için önemli bir sonu ve bir zirveyi gösterir. Bu yükseliş ve ara sıra olan sapmalar, Kur'an'ın 17. suresinin 111 ayetiyle bu serüvenin diğer medenî, dinî, malî ve ahlakî boyutları ile beraber ifade edilmiştir. İzah için, Kur'an'ın Evrenselliği adlı tefsirimizdeki bu 17. surenin açıklamalarına bakılabilir. Fakat 17. sure insanlığın bütün yönleriyle miracını, yükselişini anlatırken bu 111. sure sadece ekonomik ve maddî kültürel kalkınmasını anlatıyor.

2) Bu surenin bütün kelimeleri, maddî, ekonomik ve kültürel literatürü işliyor, onlara işaret ediyor. Az sonra alt maddelerde göreceğimiz gibi...

3) *Leheb* (alev), maddî kültürün ve maddî kalkınmanın ve pozitivist bilincin sembolüdür. Yunan mitolojisinde anlatıldığı gibi; insanlık bunu Tanrı'dan çalmıştır ve maddî olarak tek taraflı bir şekilde gelişmeye başlamıştır.

Evet, bu tek taraflı gelişme materyalist olduğundan ve Allah'a rağmen yükselmeye çalıştığı için, denge ve istikametten ibaret olan İslam'ın en baş düşmanı sayılır. Her ne kadar ilmi ve araştırmayı esas almakla İslam'ın amcası da sayılsa ve ondan yaşlı da olsa... Bilindiği gibi Ebu Leheb, Hz. Muhammed'in amcasıdır. İşte bakın tarihte dinin ve İslam'ın iki baş düşmanı olmuştur:

a) Ebu Cehil (cehalet, karanlık ve vahşetin babası). Bu baş düşman daha önce tarihe karıştığı için, onun adı, elimizdeki evrensel Kur'an'a girmemiştir.

b) Ekonomiye ve bilimlere dayalı olan Ebu Leheb ise, İslam'a akrabalığı olmasına rağmen daha zararlı olduğu ve kıyamete kadar devamlı olacağından, evrensel Kur'an'ın bir suresini işgal etmiştir.

4) Ekonomi ve maddî kazanç sadece bedeni besler; dünyayı mamur eder. Leheb (alev) ise, sadece dünyayı, maddeyi aydınlatır. Fakat din, özellikle dengeden ibaret olan İslam, dünyayı da ahireti de aydınlatır; ruhu da besler, bedeni de...

Bu iki kavram akraba oldukları halde birincisi tek taraflı gittiğinden, denge ve istikametten ibaret olan İslam'ın en birinci düşmanı sayılmıştır. Ve İslam zaferlerinin önü, ancak bu materyalist ekonomi ve materyalist felsefe ile kesilmiştir.

5) İki el, Kur'an'da Maide (sofra) 64'te geçtiği gibi; Allah'ın dünya-ahiret, geçmiş-gelecek, sağ-sol, madde-mana, musibet-nimet gibi çifter imkânlarını temsil eder. Bu surede geçtiği gibi; Yahudiler kendi yanlış zanlarınca Allah'ın bir elinden ibaret olan ekonomik sistemin, kapalı olduğuna inanıyorlardı. Bundan dolayı kendilerini faiz yemeye mecbur hissediyorlardı. Bu 64. ayet onlara şöyle cevap verdi: *"Hayır! Allah'ın iki eli de (sonsuza dek) uzanmışlardır (mebsûtatâni). Allah onlarla istediği gibi infak eder."*

Bu ayete bakarak diyebiliriz ki; Ebu Leheb'in iki elinden maksat, geçmiş ve gelecek imkânlar, kültürel ve maddî gelişmeler demektir ki; bu materyalist sistem, tek taraflı gittiğinden hepten zarar ediyor. Demek bu surede Ebu Leheb'in biyolojik iki eli kastedilmiyor. Çünkü onlar zaten çürüdü gitti, evrensellik boyutu kalmadı... Sadece Kur'an, onun kâfir olarak öleceğini haber veriyor. Ve aynen öyle olmuştur.

Tebbet kelimesi, Arapça lügatlerde geçtiği gibi; tamamıyla zarar etmek, hepten helak olmak, yerle bir olmak gibi manalara gelir. El ve eller ise Arapçada, genellikle imkânlardan kinaye olarak mecazen kullanılır.

6) We tebbe. (Ve kendi bedeni de helak oldu, zarar etti.)

Evet, insan materyalist olursa, ruha ve ahirete inanmazsa veya inandığı halde İslam'ın dengesi üzere gitmezse en büyük zararı yapmış olur. Çünkü böyle bir insan için bedeninden daha değerli bir şey yoktur. Yani beden ahiret gibi değerli bir ürünü meyve vereceğine, materyalist sistemde hepten helak olur. Dünyanın en büyük zararı gerçekleşir. Bu sure, 83 harfiyle bu maddî ömre bakar ve nasıl helak olduğunu gösterir. Seksen üç sene 1000 ay eder ki; bu suredeki zararın telâfi imkânı bin aydan söz eden Kadir suresinde anlatılır.

7) Gınâ (zenginlik). Materyalist sistem, ruha ve ahirete inanmadığı için, insanın en temel güdüsü olan aşk-ı bekayı maddî zenginlikle, malla masturbe etmek ister. Fakat mal, maağna anhü: (İnsanlığı asla muhtaçlıktan ve fakirlikten kurtarmıyor.)

8) Mâlühü (onun malı). Maddî medeniyetin, ekonomik dünyanın temel kıblesi, tanrısı, en temel değeri ve vazgeçilmez rengi maldır. Arapçada mal kelimesi, fon ve renk manasına gelir. İnsanı büyüler, gözünü kamaştırır. Fakat insanı gerçekten zengin etmez; ona sonsuzluğu, ebediyeti kazandırmaz.

9) We mâ keseb. (Ve diğer kazanımları da ona bir fayda vermedi.) Yani şöhret, sanat, bilgi, entellektüellik gibi tek taraflı kalan değerler de insanın sonsuzluğu arayan kalbinin ihtiyacını kapatmaz.

10) "Bu materyalizmin şahs-ı manevîsi (kollektif kişiliği) alevli bir ateşe dayatılacaktır." İşte:

a) Materyalistçe kültürü ve sanayiye esas alan Avrupa, iki kere ateşli dünya savaşlarına maruz kaldı.

b) Dünya böyle materyalistçe bir hayatı devam ettirirse bir kıyametin kopmasına sebep olur, atmosfer yırtılır, insanlık ateşli taşlara ve ateşlere (radyasyonlara) maruz kalır.

c) Dünya güneşin alevli sıcaklığı altında kavrulabilir. Bir çeşit kıyamet kopar, diye bir işaret de anlaşılabilir. Geleceği haber veren bu cümlemin ebcedi (sayısal) değeri 1590 eder ki, çok belirtilerden bu tarihte böyle bir çevre felaketinin olacağı tahmin ediliyor. Ve bu işaret değişik karinelerle teyid ediliyor. İzah için Bediüzzaman'ın Kastamonu Lahikası'na bakılabilir.

11) Wemraetühü. (Ve hanımı da öyle olacak...) “Hanım” sembolik dilde bir şeyin altyapısı ve bu konuda yapılan yatırımlar demektir. Evet, materyalist kültür ve sanayi insanlığa gerçek bir fayda vermediği gibi, bu sistemin altyapısı olan sayısız bilimsel araştırmalar ve üniversiteler de ahiret ve ebedilik konusunda bir fayda vermiyor.

12) Hammâlete'l- hatab. (O altyapı sadece odun toplayıcılarıdır.) Evet, materyalist dünya, özellikle bu dünyanın altyapısı olan materyalist üniversiteler, odun yığınları gibi sayısız materyalleri topluyor. Fakat sentez yapıp alevlendiremedikleri için bilgileri karanlıkta kalıyor; kâinatı okuyamıyorlar, geleceği göremiyorlar. B. Said Nursî, bir doktora yazdığı bir mektupta “*odun yığınları*” tabirini bu manada kullanmıştır.

13) Öyle ki; bu hastalık bu asırda dindarlara da bulaştığından onlar dahi, binlerce dinî bilgi odunlarını biriktirip bir türlü yorumlayıp nurlandıramıyorlar. Yine insanlık karanlıkta kalıyor. Materyalizm sıtmasını artırıyor, kıyametin kopmasını hızlandırıyor, insanlığı zarara ve ölüme sürüklüyor. (Maddi ve kültürel materyalizme ve dünyeviliğe bakan 4. ayette ifade edildiği gibi.)

14) “Onun boynunda demirden (ve değişik örgülerden) bir halat vardır.” Boyun, esaretten kinayedir; işte herkes görebilir, materyalist insan esirdir. Materyalist Batı, bütün zenginliğine rağmen demirin ve değişik bağların esiridir. Materyalistçe eğitim verdiğinden, sefih hayat tarzını teşvik ettiğinden ve kapitalizme karılık ettiğinden Üniversite dünyası edilgen ve feminen olduğuna işâreten ayette dişil zamir gelmiştir. Üniversitenin gerçekten hür olmadığını gösteriyor.

Esaret, baskı ve depresyon önce boyuna bağ olduğundan ayet, el ve ayak değil de boyun kelimesini seçmiştir. Çok ilginçtir ki; Doğu insanı ellerinden kelepçeli ise, Batı insanı da boynundan bağlıdır.

15) Halat örgü, ağırlık, kargaşa demektir. Halat, belli bir yükü taşımak içindir. Fakat bu öylesine anlamsız ve absürt bir halattır ki, kendisi başlı başına bir yük olmuş; insanın belini büküyor. Min mesed (demirden ve değişik örgülerden bir halat). Yani materyalist kültür, materyalist sanayiye dönüştü. O da çetrefilli sosyal, elektronik ve felsefî örgülere dönüştü ve insanlık, özellikle bilim dünyası esir edildi.

Mesed, demirden ve değişik nesnelerden örülmüş bağ demektir. Bu örgünün sonu Hicrî 1529 olabilir ki, bu son iki cümlemin sayısal değeridir. Ve sure 21 kelime olmakla, bu kilitlenmenin 21. asrın sonuna kadar devam edeceğine işaret eder.

16) Kendisinin bilincine varan insanlık, ekonomik hayatını önce iki eliyle kazanıyordu; sonra bedeni ile. (Buna 1. ayet işaret ediyor.)

Sonra mal ile sonra sanat ile. (Buna da 2. ayet işaret ediyor.) Sonra ateşli savaşlar ve bu sayede kazanılan ganimetler ile. (Buna da 3. ayet işaret ediyor.)

Sonra altyapı hazırlıkları ile ve bilimsel gelişmelerle ve sanayi yığınakları ile geçindi. (Buna da 4. ayet işaret ediyor ki, en materyalist dönem bu 4. dönemdir.)

Sonra bilgi ve elektronik çağı geldi. İnsanlığın boynuna kramplar girdi. (Buna ve bu değişik bağlara da 5. ayet işaret ediyor. Ki büyük bir ihtimalle bu dönem son dönem olacaktır.)

17) Bu sureden bir önceki sure Nasr suresi, İslam zaferlerinden söz ediyor. Bu dizayn, İslam zaferlerinin bu materyalist kültür ve sanayi ile mağlup edileceğini bildirdiği gibi; bu mağlubiyetten ve bu materyalist yapıdan kurtulmanın yolunun da ihlas, tevhid, denge ve sonsuzluğu yakalamakla olacağını bildiriyor ki; bu gerçekler 112. sure olan İhlas suresinde temel konu olmuştur.

Şimdilik bu kadar yeter. İşte size bu surenin mealî: Siz de bu hakikatleri onda görebilirsiniz:

- 1- Ebu Leheb'in iki eli kurudu. Ve kendisi de kurudu.
- 2- Ne malı ne sanatı onu kurtaramadı.
- 3- O, alevli bir ateşe dayatılacaktır.
- 4- Hanımı da öyle olacak... Odun taşıyıcısı olarak...
- 5- Boynunda demirden bir halat var olarak.

Önemli Bir Hatırlatma: Bu surenin tefsirinin yazılması şöyle oldu:

Radikal gazetesi, 6.9.2006'da ABD Ankara Büyük Elçiliğinden uzunca bir belge yayınladı.

Bu belgede M. Kemal, Büyük Elçiye diyor ki:

“Kur'an çağ dışıdır, bize hitap etmez. Mesela Muhammed'in amcasına yaptığı bedduanın bize ne faydası olur?” Bu yayın üzerine ben bir miktar sarsıldım. Sonra Bediüzzaman'ın şu iki prensibini hatırladım:

1) “Bilin ki; Kur'an'ın neresi eleştirilse orası daha çok mucizelidir.”

2) “Kur'an'da bireysel bilgi yoktur. Kur'an'ın meseleleri birer kanun-u külli-i meşhuttur.” (Her zaman her yerde numuneleri görülen evrensel yasalardır.)

İşte bu iki anahtar ile birkaç gün düşündüm. Sonra bir Ramazan gecesinde şu 17 Nükteyi yazdım. Bediüzzaman'ın prensiplerinin doğruluğunu bir daha gördüm. Maalesef Kur'an'a böyle bakmayan bir kısım ehl-i iman dahi, bu sureyi ihmal ediyor, namazda okumuyor. Hâlbuki hayat-i içtimaiye ve insaniye açısından bu sure, diğer kısa surelerden çok daha fazla önem taşıyor.

İthaf: Bu çalışmayı, gerçek insanlık rehberleri olan bütün öğretmenlere armağan ediyorum.

24.11.2024

Bahaeddin Sağlam